

Luchino Visconti i Anna Magnani.

Xavier Flores

El melodrama de rigor històric sempre s'associa a Visconti amb el seu gust per la sumptuositat, l'excés, l'estètica de refinament decadent i una posada en escena elegant però sovint teatral i amb arrels operístiques.

El Visconti dels setanta aconseguí un mèrit reconeixement assentat en aquestes bases, i la seva influència —sobretot— en un determinat cinema alemany pareix més que evident —Syberberg entre altres— El Visconti de *Rocco...* i de *Bellissima*, així i tot no seria just titllar-ho d'anella cap una recerca d'una *veu pròpia cinematogràfica* ja que, per si mateixos, els seus films dels cinquanta s'emparenten amb un cinema italià poc estudiat però que envellaix amb més dignitat que similars més sobrevalorats.

Bellissima no és naturalment un film de *cinema dins cinema*, perquè ho és solament tangencialment, argumentalment. *Bellissima* és més aviat un quasi homenatge a un personatge/actriu—Anna Magnani— que es debat en el film amb l'esperança de superar una misèria realitat amb la fe cega en una quimera a la qual s'hi arriba per desesperació.

La distància que separa aquest *somni* entenedridorament descabellat i infantil d'*allò possible*, és tan insalvable com l'oceà que separa les classes socials de la protagonista i el món que vol aconseguir. Poc té a veure aquest territori amb Lampedusa, Mann, Mario Pratz... on va recalar amb fortuna Visconti fins rodar *L'inocenti*, en què el mestre Luchino es maneja amb desimboltura i complaença.

Però tal vegada oblidar-se de *Bellissima* i altres cintes no "imprescindibles" és tant

com oblidar els vells consells que acompanyen en el cinema als antics sistemes de projecció o els cartells que anunciaven —sempre pròximament— exagerades aventures o impossibles melodrames més propers als somnis de la Magnani de la pel·lícula que no als nostres.

Visconti revisat és cert que no superaria la mestria d'Ophüls o Zoom, no passaria per a molts les ports de l'Olimp on regnen els que indiscutiblement han transcendit les insuficiències del setè art aportant sense complexos allò específicament cinematogràfic, però quasi sempre s'hi troben les restes d'un passat que ens ajuda a entendre l'evolució d'un període del cinema italià.

No sempre podem dir el mateix de sagrats avantguardistes. ■